

1713 ^{29/4} 19: 1. Beh. af F. t. L. om Ændr. i L. ang. Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde. 1714

skulde have tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1919, vil ikke ogsaa kunne omfatte det mere udviklede Spørgsmaal om Forhøjelsen af Erstatningerne. Idet nemlig Ydelserne forhøjes, maa ogsaa de Præmier, som vedkommende Arbejdsgiver indbetaler i Forsikringsinstitutterne, forhøjes. Og medens det neppe vil volde store Vanskeligheder at afgøre, hvilke Præmieforhøjelser der maa være nødvendige i Anledning af Dagpengenes Forhøjelse, vil hele Omordningen vedrørende Erstatningerne kræve et større Arbejde.

I § 2 fastsættes, at Forhøjelsen af Dagpengene kommer til Anvendelse paa Ulykkestilfælde, indtrufne 1. April 1919 eller senere, og endvidere træffes der Bestemmelser om Forhøjelse af den løbende Præmiebetaling, saa at den Forsikringstager, altsaa Arbejdsgiver, der har tegnet Forsikring, og som faar Meddelelse om Præmiernes Forhøjelse, kan indanke Spørgsmaalet til endelig Afgørelse for et Nævn. Dette Nævns Sættelse angives i § 2 saaledes, „at det skal bestaa af to Arbejdsgivere, en Direktør for et anerkendt Ulykkesforsikrings-Aktieselskab, en Direktør for et anerkendt gensidigt Ulykkesforsikrings-selskab med en Jurist som Formand.“

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget, hvis Nødvendighed sikkert er erkendt af alle, til dette høje Tings velvilige og hurtige Fremme.

Kragh: Endskønt Ulykkesforsikringsloven endnu ikke er tre Aar gammel, og skønt den ved sin Vedtagelse betød et meget stort baade reelt og formelt Fremskridt i Sammenligning med den spredte Ulykkesforsikringslovgivning, vi tidligere havde, maa det dog erkendes, at den uanede Hurtighed, hvormed Arbejdsvilkaar og Levevilkaar siden da har ændret sig, i ikke ringe Grad har gjort en ny Overvejelse af en Række af denne Lovgivnings Bestemmelser nødvendig og nødvendiggjort en saadan Overvejelse langt hurtigere, end man maatte antage, da vi havde Loven om Ulykkesforsikring til Behandling. Forholdet er imidlertid det, at det samme maa siges at være Tilfældet paa andre Omraader. Ændringer i den bestaaende Lovgivning er paa Grund af den hurtige Udvik-

ling, der i de senere Aar er foregaaet paa saa mange Omraader, blevet nødvendig, men man maa paa den anden Side erkende, at det er forbundet med store Vanskeligheder at gennemføre Ændringer i den bestaaende Lovgivning, fordi det hele Grundlag, paa hvilket disse Ændringer skal bygges, endnu er saa stærkt tidspræget og dets Karakter forhaabentlig paa saa mange Omraader ikke blivende. Jeg er da heller ikke overbevist om, at Tiden virkelig nu maa siges at være inde til en omfattende Revision af Ulykkesforsikringsloven af 1916. Men en saadan ønsker, saa vidt jeg har forstaaet, i Virkeligheden baade Arbejderforsikrings-Raadet og den højtærede Minister. Jeg tror, at Arbejdsforhold og Pristilstand maa have afklaret sig i langt højere Grad, end det endnu er Tilfældet, før man kan gennemføre Ændringer, der har en blivende Karakter, og det maa efter min Mening ikke glemmes, at Ustabilitet paa dette Omraade er i høj Grad af det onde baade ved den Usikkerhed, den skaber, og ved den Fordyrelse af Forsikringen, der sker, naar Selskabernes Administration jævnlig maa omlægges og ændres paa Grund af et ændret Forsikringsgrundlag. Den omfattende Revision af Erstatningsbeløbene, som man havde paa taænkt, er da ogsaa blevet opgivet, og det foreliggende Forslag angaar kun en Ændring af § 26 angaaende Størrelsen af de Dagpenge, som udbetales, efter at der er gaaet en vis Tid fra Ulykkestilfældets Indtræden. Maksimum af disse Dagpenge var i § 26 fastsat til 3 Kr. og Minimum til 1 Kr. Nu foreslaas Maksimum forhøjet til 4 Kr. 50 Øre, medens Minimumssummen 1 Kr. bliver staaende uforandret. Arbejderforsikrings-Raadet havde foreslaaet en Forhøjelse af 33 pCt., altsaa fra 3 til 4 Kr. Ministeren foreslaar nu at gaa op til 4 Kr. 50 Øre. Noget afgørende kan der efter min Mening ikke indvindes derimod, men det forekommer mig rigtig nok, at naar man rører ved dette Forhold, havde der været Grund til ogsaa at se paa Minimumssummen 1 Kr. Thi det er jo sikkert nok, at de Personer, der, efter at været kommet i Ulykke, faar Dagpenge udbetalt i Henhold til denne Minimumssats, nødvendigvis maa falde deres Omgivelser til Byrde og i mange Tilfælde